

INTERVIEW

JETS

BRITISH ROCKABILLY HEROES

(foto: collectie The Jets)

door Lambert Smits

Wanneer het gaat om muziekgenres als blues, rhythm-and-blues, country, rock-'n-roll en rockabilly, grijpen hedendaagse artiesten gretig terug naar het repertoire dat deze stijlen destijds gestalte gaf. In principe is daar niets mis mee, alleen is het jammer dat men vaak alleen een zo smetteloos mogelijke kopie van het origineel wil neerzetten. Gelukkig zijn er ook artiesten die het repertoire van de grootmeesters op hun eigen manier durven benaderen. In plaats van een nummer eindeloos te analyseren om toch maar zo dicht mogelijk bij de originele versie te landen, geven ze er een eigen touch aan.

De Britse band The Jets behoren tot deze categorie. Wij zagen hen twee keer aan het werk, nl. tijdens Rockin' Around Turnhout in 2011 en afgelopen jaar op Riethoven Rocks. Het trio, gevormd door de broertjes Cotton, maakte met hun mix van rhythm-and-blues, rock-'n-roll, rockabilly en doo-wop telkens zo een verpletterende indruk dat een nadere kennismaking zich opdrong. Bob, de oudste van de broers, fungeert als spreekbuis...

Bob, kun jij de band... de broers dus, eens voorstellen?

Wel, ik zal maar met mezelf beginnen. Ik ben de oudste van de drie, speel contrabas en neem de leadvocalen voor mijn rekening. Ray is de volgende in de rij en is leadgitarist. Drummer Tony is de jongste en zowel hij als Ray zingen ook sporadisch. Alle drie zijn we geboren in Northampton in Engeland, waar we een gezin vormden met onze ouders, Bill en Val Cotton.

Jullie zullen de muziek wel met de paplepel hebben binnengekregen, niet?

Wel, als je dit denkt, dan moet ik je teleurstellen. Onze ouders waren eigenlijk niet zo muzikaal aangelegd. Alhoewel... ons moeder speelde een beetje piano in school en onze pa had een mondharmonica die hij overal met zich meedroeg. Wanneer er een gelegenheid voor was, haalde hij het instrumentje boven, maar dat was vooral in de jaren '50 toen hij zijn militaire dienst vervulde. Wij kwamen pas in de vroege jaren '70 met muziek in contact. Ray en ik waren lid van een jeugdbeweging, nl. The Boys Brigade. Onze hoofdactiviteiten waren sporten, spelletjes spelen, knutselen en marcheren. Die jeugdbeweging had als doel de jongeren discipline bij te brengen en een christelijke opvoeding te geven. Op een zeker moment zouden we een avond organiseren voor de ouders en familieleden. Iedereen moest zijn talenten tonen en laten zien wat hij in de jeugdbeweging had geleerd. Ray en ik besloten om te proberen of we een band bij elkaar konden krijgen. Tony was op dat moment nog te jong, dus zochten we ons heil bij twee jongens in de jeugdbeweging.

Dat lijkt me schitterend. Dus als ik het goed begrijp, was de band er al, nog voor jullie aan het musiceren sloegen...

Inderdaad, dat is zo. Ter voorbereiding ging ik bij mijn oom Eddie te rade. Die had een rode Fender Stratocaster en leerde mij enkele akkoorden. Eddie was een echte Jimi Hendrix-fan, maar daarnaast hield hij ook van The Beatles en rock-'n-roll uit de fifties. Ray werd tot drummer benoemd en ik speel